

— Отче мой, (рекохъ) да ми прощавашъ ако ставамъ причина да ся терзае милостивото ти сърдце.

— О, Вышній Боже! смѣка старецътъ: Благословенъ да си дѣто всякога представяшъ прѣдъ мене злочестинхъ! Благословенъ да си дѣто че ми оставяшъ да сподѣлямъ скудныйтъ си хлѣбецъ съ дѣцата ти що страдатъ тука долу.

И пригответе ся старецътъ да говори и понататакъ; но при мене ся намѣри една рѣка, която ми дрънхъ отъ расплетенхъ ми косъ.

Отъ смущеніето въ което ся намирахъ забравила бѣхъ, че минувахмы прѣзъ онзи нхъ дѣто обитавање изедницата ми която бѣше ми опростила.

И ето ми паднахъ пакъ въ рѣцѣтъ ѳ. Искамъ и мѣхъ ся да побѣгнхъ; старецътъ ище да ми помогне и чловѣкътъ който носеше свѣтлостхъ на причастіето; но немогхъ; налѣтѣхъ около ми пакъ отсутрашнытъ заптіета, и пакъ мя турятъ на рѣкхъ.

Да побѣгнхъ вече неможахъ. Но онзи старецъ не изгуби врѣме, падна на срѣдъ да иска да мя избави, свѣтътъ излѣзе по прозорцытъ; заптіетата удалехъ стареца и азъ быхъ пакъ заключена въ одахъ на осжданіето ми.

И така падна душата ми, угасна чистѣта ми загина почитаніето ми! Но и азъ си измѣнихъ името и понеже не струвахъ вече трудътъ да носѣхъ името Антула (Цвѣтка), зехъ името Кеанта (Руска). Но и сега още душата ми ся кѣса, и хлѣбътъ който ямъ е хлѣбъ затопенъ въ отровхъ на бесчестіето, е хлѣбъ пыленъ отъ хулы, укору и злословія; робиня на свѣтътъ, немогъ и азъ да намѣрѣхъ сърдце да ми обикне и да пожали

— Клетница! рече Профила.

— Горчица! пошунихъ Уранія.

— Сега е твой редъ, Зино, рекохъ нѣколко отведнѣхъ.

И Зино наченъ прикасехъ си така: